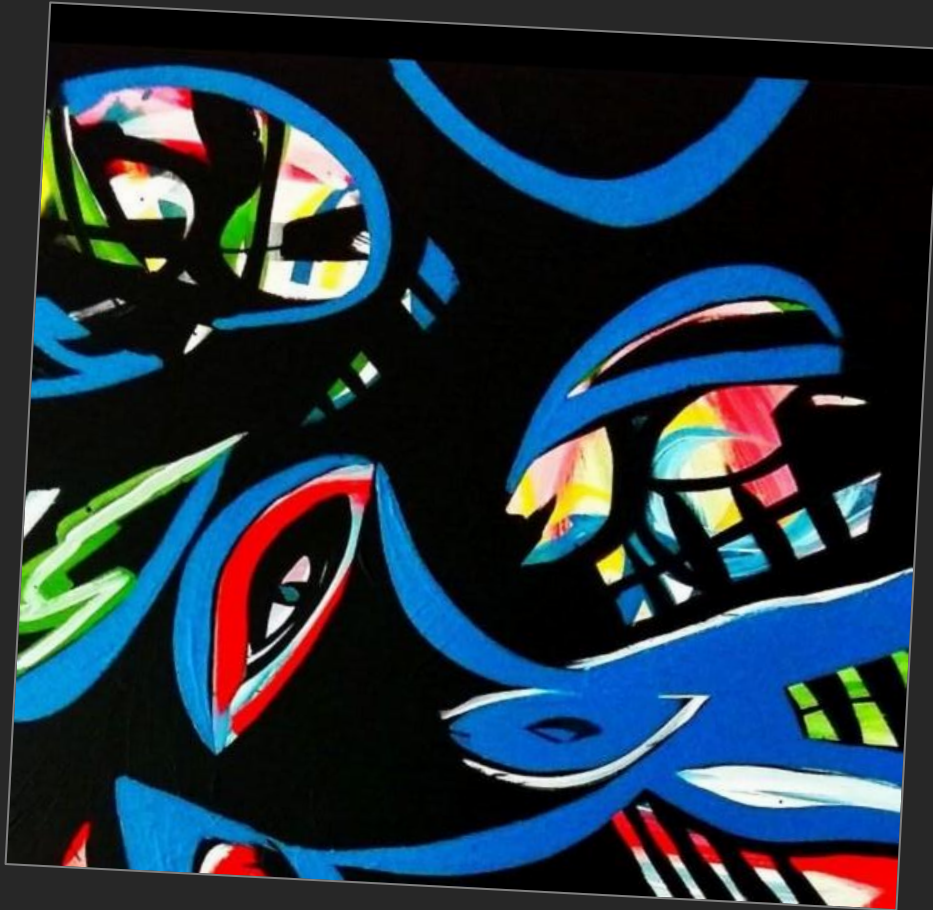

Miroslav Pelikan

MINOTAUR

Miroslav Pelikan

MINOTAUR

Ilustracija naslovnice: Mladen Žunjić

Kugle u koso položenom tunelu

I

U magli tamne, širom otvorene oči, netremice
U kretanju kroz maglene trake
Trenutak mogućeg dodira otisnuo se u nepovrat, definitivno
Mirno se odbrojavaju padajuća zrnca pijeska u klepsidri slučajnosti

Proparao me je dugi pogled, prepolovio čvrstim metalom okovani kljun
broda iz Južnih mora, čuvara Labirinta
Kapci su spušteni, na temelju prirodnih zakona,
S uklještenim pogledima,
Negdje pri najmanjem razmaku tijela,
Bez otpora, bez trenja

II

Otvoreni pogled bez uzmaka
Istaknuta brada
Ravna crta nepokreta
U vremenskom stroju
Rastočena prisjećanja u mogućoj erupciji
Nekoliko sekundi
Titraj zaborava

III

Ponovljeni susret

Sjećajući se svojih nekoliko posljednjih glibnih koraka, do suha tla
Bezvremenske lagune, oh, doista se dugo cjedilo blato mraka i
beznađa,

Iznova te susrećem u vremenskom procijepu današnjeg isječka
Prepoznajem te

Krećemo se pravocrtno na temelju pravilne strukture vlastitih
slojeva, bez zaustavljanja, odmjereno kao dvije crne kugle u koso
položenom tunelu

Kako se mogu povezati tamne slike lagune i tvoj odlazeći lik, ne
remeteći otklone promjena?

Valjalo bi spoznati vremenske tunele

IV

Susreti dvije metalne kugle u koso položenom vremenskom tunelu

Poštujući izvorne zakone kretanja, dvije kugle pokreću se s različitih pozicija unutar istog vremenskog odsjeka

Napreduju pravocrtno s nakanom u budućnosti mogućeg susreta

U trenutku susretanja dolazi do nagle izmjene temeljnih zakona
Lijevak prirode ih usmjerava drugamo

Stari se zakoni ponovo uspostavljaju
Bez mnogo potresanja odnosa stvari i ideja

Kugle i dalje posjeduju realnu mogućnost dodira
Jednom

Minotaur

Ja i Minotaur

Svatko posjeduje svoga Minotaura i mora se s njim susresti
No, Tezej je rijetka pojava
Arijadna se i manje viđa
Klupka gotovo više i nema
No, vratimo se Minotauru
On se najčešće opaža u rano jutro,kada se suočimo sa samim
sobom,potpuno ogoljeni
Goli na nečistoj površini zrcala
Ja i Minotaur
Minotaur i ja

II

Krije li Minotaurova maska neko drugo lice?
Običnije, čovječnije ili pak još hladnije s crnim dupljama?
Ne skriva li Minotaur ponešto iz svoje nutrine?
Tek kap znoja na vrhu roga otkriva
Maska ili lice?
Zvijer ili čovjek?
Oboje

Minotaur III

Ležiš (sjediš) u plicaku
More je toplo, pretoplo
Ne rashlađuje te, ne brani te od uskovitlanih misli, što je prijeko vode?
Valovi te zapljuskuju, prelaze preko lica
Prekrivaju očne duplje, tvoreći mala slana jezera
Iznenada ustaješ, otresaš kao pas vlagu sa sebe i odlučno se vraćaš
u sjenovitu zaštitu labirinta
O tvom postojanju svjedoče tragovi
No i njih će more uskoro izbrisati
I kao da nisi ni bio

Minotaur IV

Kako odabrati pravi prolaz, pravu odaju?
Slijediš svoj njuh, on te nikada nije iznevjerio
Slijediš mirise onih koji su ušli i zauvijek ostali
To su nepogrešivi tragovi naglog zaustavljanja i prestanka disanja
U tmini oči ne vrijede
Iako se obrisi razaznaju
More mirisa nastava cijeli prostor labirinta
U njima sve prepoznaješ.
Različite strahove, poneku nadu, početak razočaranja, očekivanje
stvarnog kraja
U njima je sve

Minotaur IX

Minotaur bi volio jednom za svagda otploviti

I s nesigurnim brodom, vjerolomnom posadom, ako bi je uopće dovoljno preostalo za plov, on bi stajao ispred napetog jedra, tu na pramcu i kamo bi ga oči odvodile taj bi pravac i pokazao

Minotaur bi volio jednom za svagda izaći iz veličanstvenog Labirinta, teturavim koracima izvlačio bi se iz sjena i mraka moćnog zdanja

Minotaur bi volio jednom prestati biti samo vladar mraka i zamki, možda bi u sebi otkrio dovoljno ljudskosti da bude čovjek

Minotaur bi volio biti voljen, Labirint ga voli, do obožavanja

Minotaur bi volio biti sam, bez vječne nazočnosti Labirinta.

Minotaur u meni

Minotaur je zarobljen u mome tijelu
Kontura je sasvim izvjesna granica labirinta
Unutarnja stijenka labirinta vanjski je zid kože
Tek žile su putokaz kako se kretati, juriti bjesomučno u potrazi za
oslobođenjem
Minotaur ne zna da je zarobljenik, zarobljenik moga tijela
Biće mahnita, no, omeđen je, snažni mu udovi ne prokidaju tkivo
Kada se umori, prepusti se krvotoku koji ga nosi kao list na vodi
Minotaur je zatočen u mome tijelu i jednom će me nadvladati
Izaći će iz moga tijela, oslobođen
Što će biti s mojim mrtvim tijelom?
Što će biti sa mnom?

Valjalo bi Minotaura zadržati u dubokim sjenama zatočeništva
Ne dopustiti mu oslobođenje
On te i onako drži na životu
To što si ga zatočio ne daje ti miran san, imaš obavezu prema onome
unutra
Samo živi ljudski labirint drži biće u tami tijela.

Minotaur u tajnom skrovištu

Kada uhvati svoj posljednji vlastiti odjek u čudesnim odajama Labirinta, Minotaur se zdvojan povlači u skrovište

Prekriva veliku glavu rukama, skrivajući se iza udova

Jednostavno bi želio uvjeriti Labirint kako ga nema, kako je vjerojatno nekamo otišao, odlutao, otplovio u potrazi za novim ljudima i zemljama

No Labirint se ne može prevariti

Svojstvenim humorom on prikuplja preostalu vlagu i pretvara je u niz ledenih kapi što odmjereno kaplju na glavu s rogovima, sve dok glava s rogovima bijesno ne odskoči, urlajući neprestano jureći u središte labirinta

Labirint je sada posve smiren

Minotaur luduje, trčeći kroz njegov krvotok

Uistinu, Minotaur je samo srce Labirinta, on ga i održava na životu

Bez Minotaurovih mahnitanja, Labirint bi bio samo mrtvo tijelo

Minotaur V

Prolazi vrijeme, kap po kap, netragom će prokapati kroz tunele u kojima se gomilaju sekunde, nekom tako dragocjene

Protječe taj okomiti tijek ravno u nepovrat, ovdje se klepsidra ne okreće iznova

Što je bilo jučer neće ti se više ponoviti, možda nekom drugom, u paralelnom svijetu

Slijeva se vremenska rijeka, uvijajući se sama u sebe

Kraj i zaborav

Minotaur VI

Minotaur pred zrcalom ukočena pogleda motri, traži pomno na svom tijelu tragove ljudskog

Prestaje disati kako bi bolje uočio odraz, nasuprot sebi

Mnoštvo je ostataka netom potrošenih dana, još više noći (tada se u labirintu najbolje snalazi, mjesečina mu je često najdraži nedohvatni gost)

Minotaur pred zrcalom, sam, potpuno sam kao i onaj drugi, nervozno se okreće, stupa sve snažnije, bučnije, neka se i labirint prestraši, pa i labirint ga se boji, svi ga se boje, osim Mjeseca.

Minotaur VII

Minotaur i mjesečina

Kada ne ima kamo, kada mu nitko ne dolazi, Minotaur se požali
Mjesecu

Neka mu malo otpusti srebrnih zraka s kojima bi se u tami poigrao

Mjesec krivi svoje lice u grimase groznije od lica koje nemoćno moli

Spušta jedan, pa drugi, treći zrak

Nevoljko kroz raspršene oblake probijaju se

Radosno obasjane oči

Minotaur se uvijek rado kupava u mjesečini, ispire sa svog teškog tijela
nečistoću proteklih dana

I uvijek je zahvalan Mjesecu, nijemom sudrugu

Minotaur X

Minotaur ispisuje povijest svih onih ljudi s kojima se susretao u mraku Labirinta, pa je zapisao i događaje koji su tek trebali uslijediti, mada je mogućnost njihova događanja nakon susreta s njegovim rogovima sasvim neznatna

Minotaur se nije nikada vraćao napisanom, što se zbililo i otisnulo se u povijesti pojedinaca, čemu ispravci, dopune prekrajanja

Lice je otišlo i izgubilo se u vremenu

Tako je ipak Minotaur saznavao koliko je već dugo zarobljen u hodnicima omeđenih vlažnim zidovima, često razmišljajući o bijegu, no doista kakav je to svijet vani?

Ne pruža li mu Labirint cjelovitu sigurnost?

Za uzvrat Minotaur ne smije eliptične hodnike ostaviti pustim, njegov dah mora kružiti

Crni kvadrat

Arkadija

Sklop ili sustav fragmenata, određene arome, uglavnom neznatnih
mjera podsjeća te na čudesnu i čudnovatu zemlju zamišljanja
Ta mitska zemlja okružena je odavno zacrtanim granicama, koje ne
služe niti za ulaz niti za izlaz, niti za agresiju ili obranu, one samo
svjedoče o tlu unutar limesa

No, pogledaš li to tijelo iznutra, ako se nekako provučeš, neprimjetno,
preko ili ispod granice, ubrzo ćeš susresti nesuvisli svijet koji je osuđen
živjeti zajedno

Tlapnje nevjerojatnih dimenzija, piramide i zvonici, travnata pustinja,
eto to je čudesna i čudnovata zemlja zamišljanja

Nadolazeće vrijeme krše granice, razgraničuju se

Poslije ti se čini kako su ti iskidani fragmenti ipak bili izrazita cjelina,
osebujne arome

Jesu li te granice svejedno ostale neprimijećene, skrivene lukavo i
vješto? Je li zemlja nekako očuvana?

Ne bude li te sjećanja na graničnost osobnog, nekada davno?

Nema zemlje zamišljanja, ona je samo sjećanje na jučer, kada je jučer
bilo samo tvoje, nedirnuto, tajno skrovište jedne duše
Nema zemlje zamišljanja, jučer je prošlost, živio si sam

Nemir u tijelu

Nemir u mome tijelu

Množi se i širi mjerom različitih progresija

Taloži se i uzdiže poput zigurata

Nemir je čvrsto tkanje, pletivo duše snažno uznemirene, dotaknute i oskvrnute, izložene radoznalim pogledima

Jednom, kada me nepoznat netko bude iskapao iz ruina prošlosti, rasprostrijet će mnoštvo nemira u temeljne kvadrante, lijevo, desno, gore, dolje, nastojeći korektno svakom drhtaju naći njegovo polje

Nemir je u meni dovoljno narastao i bez ikakva sustezanja prijeti prelijevanjem izvan rubova tijela

Hoću li se utopiti u vlastitom strahu, u dubinama nikada dosegnute osobne genetske strukture?

Hoće li me nemir satrti, jednostavno izbrisati?

Udahnuti, disati, uzdignuti glavu, otrpjeti, mučiti se, patiti,

izdržati nagnječenja i traume, udare i padove
Tada se nemir ponešto zbuni, gubi na ritmu, postaje htijenje
bez harmonije, životnost izvan sklada
U pluća puštati sve razbuktalije naviranje, oslobađati tijekove
Disati, disati, stalno, ne stati

Ipak, mali segmenti najmlađih nemira već su se pretvorili u sedimente
Njih ne možeš rukom samo otrti, okamenjeni , trag su vječnosti

Završni osmijeh

Niječem samoga sebe, listajući osobni atlas, stari svezak, većinom praznih listova, ponegdje trag pera, blijedi otisak, pokušaj crteža, znakovi?

Odgonetavajući prazninu i arabeske, mučim se

Kao da se brišem a ne nastajem, nečitljivo, ne mogu pročitati i jedno slovo

Prestajem se nijekati, vatra će me učinkovito osloboditi atlasa i dalje većinom posve praznih listova

Prestajem se tražiti

Osjećam naviranje osmijeha i doista se smijem, svejedno mi je što se stara knjiga mogla dešifrirati, imam samoga sebe,

Preostao je samo završni osmijeh

Prestani se nijekati

Zbrajanje

Kada je Minotaur prebrojao sve mračne hodnike i tamne sobe, začudio se

Kada se Minotaur prisjetio svih lica s kojima se susreo, začudio se

Kada je Minotaur pokušao shvatiti koliko je dugo zarobljen u živom labirintu, začudio se

Kada su Minotauru rekli neka se čuva čvrstine Arijadnine niti, začudio se

Kada je Minotaur opazio Tezeja, začudio se iznova, odavale su ga širom otvorene oči, bez glasa

Kada je Minotaur osjetio znoj ratnika, odmah pored sebe, okrenuo se hitro i zaklopio oči, riknuvši

Tek je nekoliko uzvika jeknulo, u tami su samo svjetlucale začuđene oči, u potpunoj tišini

Kada je Minotaur osjetio prvi dah smrti, nije se začudio, metal je bio hladan i ljepljiv

Brodovi

Brodova u lukama više nema

Nema ni luka, izbrisane su

Ostali su samo crni, nagorjeli tragovi neposredno uz valove

I vjetra je manje

Preostali brodovi žurno su otplovili, oslobodili su jedrilje, prionuli na

vesla, samo što dalje od mrske obale s uništenim lukama

Pramci su posrtali, tonuli u provalije između raspucalih krana glasnih
valova

Kako je žestok strah od neviđenoga?

Brodova više nema ispred obale

Nema ni luka, spaljene su

Ostali su samo tragovi onih koji traže labirint u Južnom moru

Crni kvadrat

Savršena forma, jednako odmjerenih udova

Lijep ugođaj, neproziran, taman do usijanja

Kvadrat je određen vlastitom nutrinom

Označen je i bojom pripadajuće aure

Aura nenametljivo lebdi neposredno iznad crnila

Kvadrat joj se ponekad nasmiješi, kratko i nježno

Osmijeh neko vrijeme između njih plovi tvoreći nevidljivi most

Kada dosegne auru osmijeha nestane

Crni kvadrat, aura i osmijeh

Zamišljeni trio u praznini bijelog prostora

Njihovo kretanje istiskuje kakofonične notne tragove

Crni kvadrat za udaraljkama

Aura predvodi puhače

A osmijeh, on je među gudačima

Crni kvadrat, aura i osmijeh, trio budućnosti

Kvadrat je tjelesan, aura je duša a osmijeh, on je životni tijek

Cvijet na prozoru

Suhi cvijet na prozoru, ostavljen iza neke svečanosti

Ima neke ljepote u njemu

Beživotna bijela mrlja na platnu?

Suhi cvijet halapljivo diše

Drži se uspravno uspravno, nekako ponosno, iako ga latice obeshrabruju

Povremeno otpadaju, slijegajući se oko stabljike, kao da žele zaštititi umornu biljku

Sve dok ga krasi i jedna latica, suhi cvijet ostaje na svom svečanom položaju, razmišljajući jamačno o mijenama svijeta

Glazba

Glazba je jedina svijetla točka na crnom kvadratu života

Ako je dobro ugođena, točka bubri i prijeti odrednicama crnoga, njegovim moćnim granicama

Kao što govoriti znači slušati, tako i glazbu moraš čuti, isprva tiho, onda sve snažnije, sve dok se njezini valovi ne preliju izvan crnoga kvadrata i potpuno ga zbrišu

Tada možeš bojati iznova, limes ne možeš izmijeniti, on ti je predodređen, mijenjajući se otvara ti se jedino boja, tamna ili svijetla.

Jutro

Sunčane zrake neopaženo se uvlače u moju sobu
Zavlače se ispod kreveta, provlače ispod vrata
Cijeli je prostor presvučen pozlatom jutra
Neremećena tišina

Dijelovi namještaja poprimaju drugačije oblike, otmjenije svakako
Stojim usred osunčanog volumena ne želeći se pomaknuti
Mogao bi se okrenuti ali to bi izazvalo rađanje novih sjena koje bi
zacijelo narušile tako skladne odnose
Sunčane zrake, duge i zlatne, trenutno miruju
Možda iščekuju oblak koji ih tako vješte skriva

Kada potekne prvi ton, drugi ga slijede kao prethodnika
Onako kako im tajni čuvar i zapisivač kazuje
Isprva kao treperave kapi, oceanske kapi, prerastaju u bujice, rijeke,
mora
Ipak prvi ton još uvijek stremlji nečemu dalekom i nedostižnom
Probija se i zabija između vodenih i mokrih tjelesa, protiskuje se, na
slijepo juri
Prvi ton koji sve započinje i nikada ništa ne završi

Kamenčići

Bacajući kamenčiće u vodu, uočavaš ljepotu širećih krugova

Pratiš ih radoznalim očima sve do nestanka, sve dok ih moćno tijelo vode posve ne primiri

Sve je više oblutaka u letu, skoro ravnomjerno pljuskaju, prskaju
kapljice visoko se uzdižući

Krugovi se sudaraju, pretapaju, pravi kaos

Valja vodu prepustiti vlastitom miru a kamenčiće suncu

Ipak ponesi ponajmanji među njima, živo će te podsjećati na ovaj dan

Noć

Noć je vrijeme suočavanja, sabiranja i odbacivanja
Svi atomi dana moraju se smjestiti u predviđene prostore
Susreti, događaji, nezaživljena htijenja, besciljni pogledi, čuvstva
ugode, rijetka ali prisutna, nanosi riječi za sve dublja nerazumijevanja,
sve mora biti katalogizirano
To je noćno vrijeme, vrijeme preslagivanja, definitivnog preustroja
dana, noć strpljivo slaže svoje jedinstvene piramidalne oblike
Kratko razdoblje prije nadolazećeg jutra daje precizne odgovore
Kakva je vrijednost proteklog dana?
Ukoliko je bezličan, ne bilježi se?
I onda opet iznova
A neko skriveno dijete u najtamnijim odajama tvoga biće, grči se i
plače
Dijete bi se igralo a ti ne želiš
Uredno slažeš dane u niz izrazitih kontura, ne znajući i ne previđajući

Noću

Noću, u potpunoj tami, slike plešu svoje drevne plesove, izvijajući se lijevo i desno

Naprežu se, ne bi li nježnim namazima dokazali svoju opravdanu prisutnost, tamnoj slici bez prava motiva debela sloja na licu

Noću a često i uz prisutnost mjesečine slike se lagano gibaju, težeći nekom udaljenom magnetskom polju jer poznato je prvo pravilo slika, one, slike putuju, nezaustavljivo

Noću, u svako doba, slike sanjaju svoj tajni, skriveni život, sanjaju otvorenih očiju druge sobe, druge zidove, druge oči

No, sve je to tlapnja

Cijelim svijetom nekolicine slika dirigira surova zelena palma, oštih vrhova na listovima

Odustajati, predavati se, kontinuirano trpeći, pamteći samo zalaske
zlatne kugle, slagati nesloživo u osobnu piramidu vremena, pridodajući
svemu trajno zabilježene neugode, odreći ćeš se najtajnijeg pronicanja
u odvijanje sutrašnjeg dana
Ne odustati, ići silom, trpjeti se mora, ne pamtiti ništa, ne obazirati se
na klepsidru, razrušiti temelje zigurata, razmišljati o ugodi
Dilema je otvorila svoje grozne ralje
No ne može se reći kako je bez šarma
Koliko mogućnosti otvaraju te ralje
Samo ih treba pogleda

Otplutati, otisnuti se od nesigurnih obala

Približiti se brodu

Kamenčići se urušavaju za mnom, kližu, lelujući prema dnu

Otplutati, doseći sredinu mutne vode

Otplutati, doploviti, preploviti, koje li sreće

Preko mutna mora(more je zamućeno od silnosti propadanja)

Voda me tek malo ponese, još se šljunkovita obala pod prstima osjeća

Otplutati, odjedriti, dojedriti preko voda do sigurnih prozirnih dubina

Ponekad zamišljam utvrđeni grad sa središnjom kulom, sazdan od
zvukova
Zvukova raznovrsnih, toliko različitih da samo u mome gradu mogu
postojati ili još više,
zajedno živjeti
Valjalo bi ih složiti po uzrastu i odati im priznanje, rangirati ih cjelovito i
točno, odrediti vodoravno i okomito
Među njima ne bi bilo prijepora
Ne mogu se svaditi jer su nevidljivi
Bučni jesu ali i emocionalno stabilni
U zamišljenom zvukovnom gradu jedini je neprijatelj muk, tišine se
manje boje, ona je otmjenija, ima manire
No, skrivaju se i od mučne tišine, djeteta čudne ljubavi

Prekrižiti rukama oči, drevnim krilima ih zakriliti
Potom uroniti u unutarnjost
U kratki svijet između ruke i glave
Između kostiju čela i članaka prstiju
Zaklopiti oči naglo, bez sustezanja
Duboko udahnuti, više puta, ravnomjerno
Tada se stvore najbolji uvjeti za ulazak u kratki svijet između ruku i glave

Sanjam vrijeme

Sanjam vrijeme koje nije došlo

Nisam ga niti zamišljao, nisam ni čeznuo za njim, nisam ni žalio, nisam predosjećao sreću

Jednostavno, pored svih postojećih i nepostojećih vremena, moj je san mehanički odabrao ono doba koje se nigdje nije pojavilo i predočio ga kao kategoriju vremena koje nije došlo

Moj bi san morao biti oprezniji, prijateljskiji nastrojen prema spavaču

Moj bi san morao imati više obzira, noć ne traje vječno

Sanjam vrijeme koje nije došlo

U fragmentima

Ili cjelinama

Soba sa starim slikama

Pravokutna soba prepuna je starog namještaja
Na zidovima fotografije iz prošlih vremena
Mnoštvo nepoznatih lica
Razni događaji, haljine, kravate, šeširi i kišobrani
Njihova me lica sa svake slike netremice promatraju, ozbiljni su
većinom, poneki se osmijeh može opaziti
Pravokutna soba prepuna je starih fotografija za koje nitko više ne mari
Složiti ću ih u kutiju za cipele i staviti s ostalim stvarima, možda sutra,
Neka još danas ostanu zajedno, netaknute

Staro lice, povijesni limiti

(okvir za jednu povijest)

To staro lice s meandrima crvenožilnih rijeka ne govori mnogo, uistinu i ne govori jer se ne vidi ništa osim povijesnog limita njegovog razvoja
Kada je ispunilo prazninu okvira za jednu povijest, zastalo je, kao da je prestalo biti

No okvir se doista brine za svoje lice

Čim opazi nedostatak vitaliteta snažno pritisne staro izborano lice i drži ga budnim, koliko je potrebno da se osjeti porast životnijeg razmišljanja

To staro lice, nije više ni buduća posmrtna maska

Toliko je odvojeno od glave da pogledu treba vječnost premostiti tu neveliku razdaljinu

Staro lice putuje ususret križanju gdje se razilaze duša i tijelo i svejedno mu je

Suočiš se sam sa sobom na pragu večeri
Nestajuće svjetlo otvara ti dvore preispitivanja
Razgledaš katalogizirane događaje, prekapaš po tajnim pretincima
podsvijesti stalno tražeći sebe, svoje jasno otisnute tragove, mjereći
dubinu udubljenog
Vrijedi li tolikih napora uložiti u zamjenu za trunke zadovoljstva noćnog
prebrojavanja?
Sati odmiču, ukopavaš se sve živahnije u tamnu unutarnjost
Iznenadi te jutarnja svjetlost
Iskapanje je gotovo
U rukama opet ništa, iznova kroz prste poluotvorene šake klizi pijesak
vremena

Sve je mračnije

Sve je mračnije

Kovitlaju se tamne, sve duže sjene

Svjetlost je izgubljena (hoće li se izvući iz noćne zamke?)

Ostajem sam, posve sam u središtu crnoga, istina, neometan sam,
ovdje vlada teška tišina neizgovorenih riječi, tonovi su zanijemili, dio
svijeta bez pomaka

Noć me obuhvaća svojim lakim udovima zavlazeći se u moja zbrkana
sjećanja

Okomita tama na postamentu mraka, crni kvadrat

Crnilo određeno širinom i visinom, u cijelosti noć

Umjetnik u starosti

Umjetnik u starosti predvodi samo hrpu inicijala koji su se gotovo uklopili u nanose boje

Skrivaju se, ako izrone, potpuno su nezaštićeni

Ukoliko uspiju izletjeti, umjetnik u starosti pokušava ih uloviti mrežom za leptire, misleći ih iskoristiti za nove slike koje teškom bjelinom pritišću

Umjetnik u starosti jedini je znak života u atelijeru, mada je bliži živom ali nepomičnom spomeniku

Umjetnik u starosti oglodani je čovjek, bez mišića koji podržavaju kosti, njegova su jedina obaveza leptiri

A leptiri, lepršaju sve više izranjajući

Kada i posljednji dignu svoja ulijepljena krila, umjetnik u starosti napokon postaje samo spomenik

Večernji zvuci harmonično se umnažaju u prihvatljivom rasponu
Osluškujem ih, uistinu ih opazim prije najavljenog dolaska u tamni
prostor moga obitavališta
Lagano nadolazeći tvore oblačna tijela pod samim svodom
Ne odudaraju jedan od drugoga, niti oblak od oblaka
Skladna tvorba večernjih zvukova
Kada u cijelosti ispune moju odaju, zatrepere istodobno srebrnim
krilcima i nestanu
Ostave me samog, nasuprot noći koja nesmiljeno nastupa, nijemo,
odlučno